

Arrest

nr. 172 219 van 20 juli 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 15 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2016.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HERMANS, loco advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Georgisch staatsburger te zijn, van gemengde Armeens-Georgische origine, en afkomstig uit Tbilisi. Op 6 november 2009 bent u in België aangekomen en op 10 november 2009 diende u hier als minderjarige een eerste asielaanvraag in. U verklaarde dat uw moeder en u problemen kenden met de Georgische autoriteiten omwille van het feit dat uw vader, die van Armeense origine is, zou samenwerken met Armeense separatistische partijen. De autoriteiten namen uw moeder en u verschillende keren mee voor ondervraging. Ze wilden van jullie de verblijfplaats van uw vader te weten komen, maar jullie hadden al jarenlang geen contact meer met hem. In juli 2009 werd u ook een keer meegenomen door gewapende mannen. Ze dreigden ermee om u te vermoorden en sloegen u in elkaar. Op 31 januari 2011 nam het CGVS in uw hoofde echter een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u er niet in slaagde uw

asielrelaas aannemelijk te maken. Deze beslissing werd op 29 juni 2011 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

U keerde niet terug naar uw land van herkomst, maar bleef in België. Op 15 juni 2016 werd tijdens een politiecontrole vastgesteld dat u zich illegaal op het grondgebied bevond. U werd vervolgens overgebracht naar het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. Op 21 juni 2016 diende u een tweede asielaanvraag in. U verklaarde in het kader van uw huidige, tweede asielaanvraag dat u zich hier ongeveer tweeënhalf jaar geleden bekeerd hebt tot de islam. U stelde in geval van terugkeer naar Georgië voor uw leven te vrezen omwille van uw islamitische geloofsovertuiging. U vreesde om in Georgië om die reden het slachtoffer te worden van fysiek en moreel geweld. U verklaarde dat uw Georgische vrienden geen contact meer met u wilden hebben en dat u hier in België ook al beledigd werd door andere Georgiërs omwille van het feit dat u moslim bent geworden.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat u, wat de asielmotieven betreft die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, geen nieuwe elementen aanbrengt. In dit verband dient alvast benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd werd en de door u aangehaalde feiten of redenen niet als bewezen werden beschouwd. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waartegen u geen beroep aantekende. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt, hetgeen in casu dus niet het geval is.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt met betrekking tot gebeurtenissen die op zich geen verband houden met uw vorige asielaanvraag, met name het feit dat u zich in België bekeerd hebt tot de islam en u omwille van deze geloofsovertuiging vervolging vreest in geval van terugkeer naar Georgië, moet worden opgemerkt dat deze verklaringen niet overtuigen. U stelde namelijk enkel in algemene bewoordingen omwille van uw islamitische geloofsovertuiging in geval van terugkeer naar Georgië te vrezen voor uw leven en/of uw fysieke integriteit. U bracht verder, behalve uw verklaring dat uw vrienden in Georgië geen contact meer met u hebben omwille van uw bekering tot de islam en dat uw Georgische kennissen in België u om die reden beledigen, zelf geen concrete feiten of elementen aan die wijzen op het bestaan van een individuele en gegronde vrees in uw hoofde. Wat betreft de algemene situatie voor personen met een islamitische geloofsovertuiging in Georgië, dient er bovendien op gewezen te worden dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er actueel geen beleid van discriminatie is en er ook geen sprake is van enige systematische vervolging louter omwille van de islamitische geloofsovertuiging. Weliswaar wordt er in de informatie melding gemaakt van enkele incidenten tussen de moslimgemeenschap enerzijds en orthodoxe christenen of de ordediensten anderzijds, maar uit de informatie blijkt ook dat het hier om geïsoleerde incidenten gaat. Wat de hoofdstad Tbilisi betreft, waarvan u afkomstig bent, werd in de beschikbare informatie geen melding gemaakt van enige problemen voor personen louter omwille van hun islamitische geloofsovertuiging. Bijgevolg kan u niet aannemelijk maken dat u in geval van terugkeer naar Georgië louter en alleen omwille van uw islamitische geloofsovertuiging enig risico op vervolging zal lopen.

Daarnaast, wat betreft uw verklaring dat u de Georgische taal vergeten bent omdat u al lange tijd geen contacten met Georgiërs gehad heeft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit diezelfde verklaringen blijkt dat u wel nog contacten heeft met landgenoten in België, waardoor meteen ernstig voorbehoud kan geplaatst worden bij uw eerdere beweringen. In ieder geval kan opgemerkt worden dat dergelijke (taal)problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn vorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: de betrokkene diende diverse verzoeken tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 07/09/2011 en 28/11/2013, de betrokkene diende eveneens diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 30/01/2014 en 09/02/2016.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering."

1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker "Artikel mbt religieuze vrijheid in Georgië".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 15 juli 2016 in een eerste middel een schending aan van artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker benadrukt dat hij duidelijk verklaarde zich te hebben bekeerd tot de islam, "wat een enorm groot probleem met zich meebrengt in Georgië". Volgens hem is er "nog steeds een enorme discriminatie tegen moslims in Georgië", waarvoor hij verwijst naar het bijgevoegde "Artikel mbt religieuze vrijheid in Georgië". Hij stelt dat hij niet als een moslim geboren is en geen islamitische naam heeft, waardoor hij bedreigd wordt met de dood wanneer andere religieuze Georgiërs te weten komen

dat hij zich bekeerd heeft tot de islam. Hij stelt dat hij er in volledig alleen voor komt te staan, dat hij er vrienden noch familie heeft, en dat hij in België geen contacten meer heeft *“met Georgische vrienden/mensen”*.

Verzoeker wijst erop dat dit zijn eerste asielaanvraag is als meerderjarige en dat de motieven *“danig verschillend”* zijn van de redenen waarom hij een eerste keer asiel aanvraag in België. Volgens verzoeker is *“erg onzorgvuldig te werk gegaan door onmiddellijk een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoekende partij te nemen, zonder haar minstens te horen”*. Hij meent dat de commissaris-generaal *“te snel tot een negatieve beslissing is gekomen, zonder verzoekende partij te horen en zonder de nieuwe ontwikkelingen in het land van herkomst van verzoekende partij grondig te onderzoeken”*. Verzoeker voert een schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht aan.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal *“onmiddellijk – zonder verzoekende partij te hebben gehoord– tot een weigering tot inoverwegingname heeft besloten”* en dat geen rekening werd gehouden *“met haar gewijzigde profiel (meerderjarige) en nieuw ontstane asielmotieven die haar huidige aanvraag rechtvaardigen”*.

Hij stelt dat hij reeds 2,5 jaar bekeerd is tot de islam, wat *“op heden de voornaamste reden vormt voor haar vrees om een terug te keren naar Georgië”* en wat *“wel degelijk een element is die de kans groter maakt op bescherming van de Belgische instanties”*. Hij geeft aan dat hij zijn asielmotieven uiteen wilde zetten tijdens een ten gronde gehoor, maar hiertoe de kans nooit kreeg.

Volgens verzoeker is de commissaris-generaal *“wellicht gewoon om asioldossiers ten gronde te moeten beoordelen, in casu tevens het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren”*. Hij meent tevens dat artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden werd doordat de commissaris-generaal *“doordat verwerende partij in casu niet nagegaan is of de aangehaalde asielfronden ‘nieuwe elementen’ betroffen, hetgeen nochtans de essentie van haar onderzoek cf. art. 57/6/2 Vreemdelingenwet uitmaakt”*.

Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te hervormen en hem als vluchteling te erkennen, hem minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen *“teneinde het CGVS toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen”*. Uiterst ondergeschikt vraagt verzoeker de bestreden beslissing te vernietigen conform artikel 39/2, §1, 3° van de Vreemdelingenwet *“omwille van ernstige aanwijzingen dat de verzoeker in aanmerking zou komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling, zoals bepaald in artikel 48/3, of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4”*.

2.2. Huidig beroep werd ingesteld tegen de beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, genomen op 5 juli 2016 in toepassing van 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op het asielaanvraag dat hij reeds bij zijn vorige asielaanvraag had aangebracht.

Op 31 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, gezien geen geloof kon worden gehecht aan de problemen die zijn familie zou hebben gekend met de Georgische autoriteiten. De Raad bevestigde deze beslissing op 26 juni 2011 (RvV 26 juni 2011, nr. 64 142). Verzoeker diende hiertegen geen cassatieberoep in bij de Raad van State.

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moeten deze als vaststaand worden beschouwd. Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te

schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er, wat verzoeker betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

2.3. Ter ondersteuning van zijn tweede asielaanvraag brengt verzoeker volgende nieuwe elementen aan: (i) hij verklaart dat hij zich hier ongeveer tweeënhalf jaar geleden bekeerd heeft tot de islam en bij een terugkeer naar Georgië het slachtoffer vreest te worden van fysiek en moreel geweld; (ii) hij stelt dat hij de Georgische taal vergeten is omdat hij al lange tijd geen contacten met Georgiërs gehad heeft.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag.”*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfdertijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

2.4. Ter terechtzitting wordt gevraagd wat verzoeker ertoe bewogen heeft zich te bekeren tot de Islam. Verzoeker stelt dat hij in Verviers warm werd ontvangen door mensen van de Islamitische gemeenschap die hem ook hulp gaven. Hij heeft dan ook beslist om zich te bekeren tot de Islam. Hij stelt dat hij zich gesterkt voelt door deze beslissing. Hij stelt ook dat dit geen negatief waardeoordeel inhoudt over zijn christelijk orthodoxe geloof.

2.5. Uit verzoekers betoog blijkt dat hij zich omwille van praktische, sociale redenen tot de Islam heeft gewend. Echter, aangezien de beslissing om zich te bekeren een ingrijpende invloed heeft op een persoon en zijn familie en bovendien niet enkel inhoudt dat men toegelaten wordt in de nieuwe religieuze gemeenschap maar ook dat men zich afkeert van zijn oude geloof, kan verwacht worden dat verzoeker zijn bekering en zijn nieuwe religie uitvoerig kan toelichten. Dit kan niet blijken uit verzoekers verklaringen, noch uit het administratief dossier of het verzoekschrift.

Verzoeker kan met een gedateerd artikel over de situatie van moslims in Georgië niet aantonen dat hij zich ook in het bijzonder geïnformeerd heeft over de uitoefening van zijn geloof in Georgië. Hij stelt dat

hij niet weet waar de voornaamste moskeeën in Georgië zijn en geeft aan dat hij niet langer contact had met Georgië en zich niet bevraagd heeft hierover.

2.6. Wat verzoekers bewering betreft dat hij bij een terugkeer naar Georgië vreest het slachtoffer van fysiek en moreel geweld te worden omwille van zijn bekering tot de islam, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot het uiten van een louter hypothetische vrees die hij geenszins kan staven. Bovendien blijkt uit de informatie in het administratief dossier (COI Focus, Georgië, Situations des personnes de confession musulmane van 30 juni 2016) dat er actueel geen beleid van discriminatie is en er ook geen sprake is van enige systematische vervolging louter omwille van de islamitische geloofsovertuiging. In de informatie wordt melding gemaakt van enkele incidenten tussen de moslimgemeenschap enerzijds en orthodoxe christenen of de ordediensten anderzijds, maar uit dit betreffen geïsoleerde incidenten. In voornoemde informatie werd geen melding gemaakt van enige problemen voor personen louter omwille van hun islamitische geloofsovertuiging in de hoofdstad Tbilisi betreft, waarvan verzoeker afkomstig is. Voorts wordt gesteld dat er tussen de 300 tot 390 moskeeën zijn in Georgië en de Islamitische gemeenschap zowel door Iran als Turkije wordt gesteund onder meer met de bouw van Koranscholen en culturele centra. Het bij het verzoekschrift gevoegde uittreksel aangaande "*Le statut de la liberté religieuse en 2013*" ligt bevestigd de informatie in het administratief dossier en is overigens van minder recente datum. Het stuk bij het verzoekschrift maakt overigens geen specifieke melding van problemen die personen die zich bekeerd hebben tot de islam. Verzoeker legt dan ook geen objectieve informatie neer waaruit blijkt dat verzoeker, die niet als een moslim geboren is en geen islamitische naam heeft, een (groter) gevaar zou lopen. De stelling in het verzoekschrift dat verzoeker er in Georgië volledig alleen voor komt te staan, dat hij er vrienden noch familie heeft, en dat hij in België geen contacten meer heeft "*met Georgische vrienden/mensen*", maakt evenmin aannemelijk dat verzoeker omwille van zijn bekering tot de islam een vrees voor vervolging dient te koesteren. Volledigheidshalve kan dienaangaande nog worden opgemerkt dat verzoeker zelf aangaf dat hij in België wél contact had met andere Georgiërs (die hem zouden beledigen omwille van zijn bekering tot de islam) en aanvankelijk ook nog met zijn vrienden in Georgië (die omwille van zijn bekering tot de islam nu geen contact meer met hem willen). De argumentatie in het verzoekschrift toont aldus niet aan dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoekster toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

2.7. Waar verzoeker aanvoert dat hij de Georgische taal vergeten is omdat hij al lange tijd geen contacten met Georgiërs gehad heeft, merkt de Raad vooreerst op dat deze bewering niet strookt met zijn andere verklaringen, waaruit blijkt dat hij in België wél contact had met andere Georgiërs (die hem zouden beledigen omwille van zijn bekering tot de islam) en aanvankelijk ook nog met zijn vrienden in Georgië (die omwille van zijn bekering tot de islam nu geen contact meer met hem willen). Hoe dan ook houden de beweerde (taal)problemen die hij zou kennen in Georgië geen verband met één van de criteria zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep, en maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij hierdoor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Volledigheidshalve en geheel ten overvloede, kan nog worden toegevoegd dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij verkoos zijn vragenlijst in het Russisch in te vullen en hij aldus ook het Russisch kent, een voor Georgië nuttige taal.

Uit het voorgaande blijkt dat onderhavige asielaanvraag geen nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.4. In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat de commissaris-generaal "*wellicht gewoon om asiëldossiers ten gronde te moeten beoordelen, in casu tevens het onderscheid tussen haar beperkte appreciatiebevoegdheid in het kader van het in overweging nemen van een nieuw element en haar volle appreciatiebevoegdheid bij een in overweging genomen asielaanvraag uit het oog verloren is*" en dat artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet geschonden werd doordat de commissaris-generaal "*doordat verwerende partij in casu niet nagegaan is of de aangehaalde asielgronden 'nieuwe elementen' betroffen, hetgeen nochtans de essentie van haar onderzoek cf. art. 57/6/2 Vreemdelingenwet uitmaakt*".

De Raad stelt vast dat wordt uitgegaan van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing, waaruit duidelijk blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig

artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt en vervolgens een oordeel velt of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. De commissaris-generaal heeft bij deze beoordeling alle nieuwe elementen betrokken die door verzoeker worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij zelf beschikt teneinde na te gaan of de nieuwe elementen de kans aanzienlijk groter maken voor de erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet weliswaar niet toelaat om de aangebrachte nieuwe elementen aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld. Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald asielerzoeker in overweging te nemen indien er nieuwe elementen aan de orde zijn of door de asielerzoeker zijn voorgelegd die “de kans aanzienlijk groter maken” dat de asielerzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Of de nieuwe elementen “de kans aanzienlijk groter maken”, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van deze nieuwe elementen. In tegenstelling tot wat wordt voorgehouden in het verzoekschrift heeft de commissaris-generaal verzoekers tweede asielaanvraag derhalve niet ten gronde onderzocht.

2.5. Verzoeker wijst er in zijn verzoekschrift op dat dit zijn eerste asielaanvraag is als meerderjarige en dat de motieven “*danig verschillend*” zijn van de redenen waarom hij een eerste keer asiel aanvraag in België. Volgens verzoeker is “*erg onzorgvuldig te werk gegaan door onmiddellijk een beslissing tot weigering van inoverwegingname van de asielaanvraag van verzoekende partij te nemen, zonder haar minstens te horen*”. Hij meent dat de commissaris-generaal “*te snel tot een negatieve beslissing is gekomen, zonder verzoekende partij te horen en zonder de nieuwe ontwikkelingen in het land van herkomst van verzoekende partij grondig te onderzoeken*”. Verzoeker klaagt aan dat de commissaris-generaal “*onmiddellijk – zonder verzoekende partij te hebben gehoord – tot een weigering tot inoverwegingname heeft besloten*” en dat geen rekening werd gehouden “*met haar gewijzigde profiel (meerderjarige) en nieuw ontstane asielmotieven die haar huidige aanvraag rechtvaardigen*”. Hij geeft aan dat hij zijn asielmotieven uiteen wilde zetten tijdens een ten gronde gehoor, maar hiertoe de kans nooit kreeg.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twijfel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielerzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8

juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielpprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG ook dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: "*In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet.*" Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet in overweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het

hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag had kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker gehoord werd mits een vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken op 21 juni 2016. Dat verzoeker hierin alle nuttige elementen kon aanbrengen in de taal die hij zelf heeft gekozen, met name het Russisch en dat verzoeker vervolgens ondertekende waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (zie verklaring meervoudige aanvraag). Bovendien werd hij er op gewezen dat hij in deze verklaring alle nuttige elementen diende kenbaar te maken en nu het CGVS niet verplicht werd hem nog op te roepen. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk zijn nieuwe elementen in het kader van de tweede asielaanvraag op nuttige wijze naar voor kon brengen.

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift evenmin valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag. Verzoeker beperkt zich tot het louter stellen dat zijn huidige asielmotieven "*danig verschillend*" zijn van de redenen waarom hij een eerste keer asiel aanvroeg in België, dat de commissaris-generaal "te snel tot een negatieve beslissing is gekomen, zonder verzoekende partij te horen" en dat hij zijn asielmotieven uiteen wilde zetten tijdens een ten gronde gehoor, maar hiertoe de kans nooit kreeg. Hij concretiseert geenszins welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die de beslissing van de commissaris-generaal omtrent de tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

2.6. Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: "*Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*"

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat voor wat de elementen betreft die u aangehaald hebt in het kader van andere verblijfsprocedures waarvoor DVZ wel verantwoordelijk is, kan gesteld worden dat deze verblijfsprocedures allen werden afgewezen en er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond: de betrokkene diende diverse verzoeken tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 07/09/2011 en 28/11/2013, de betrokkene diende eveneens diverse verzoeken tot machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9bis in die alle geweigerd werden door de Dienst Vreemdelingenzaken en dit op 30/01/2014 en 09/02/2016.

2.8. *Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.*"

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt niet dat verzoeker in geval van een terugkeer naar zijn land een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moeten ondergaan. Deze vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde argumenten niet verder te onderzoeken, aangezien zo'n onderzoek niet tot een ander besluit over de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop. De Raad onderwerpt de zaak aan een volledig nieuw onderzoek en wijst een arrest dat in de plaats komt van de bestreden beslissing waardoor een onderzoek naar de aangevoerde schendingen in de middelen opgeworpen in het verzoekschrift niet langer relevant zijn.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juli tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK